

DE BLOEDSTOLLENDE AVONTUREN VAN
VLADIMIR VON ROTENBECK

DE
PESTMACHINE

SOPHIA DRENTH

I EEN VERS GEKNEPEN ZIELTUE

Vladimir von Rotenbeck zat in de wachtkamer van dokter Knijpgraag op een houten bankje dat veel te hoog voor hem was. Zijn voeten bungelden een eindje boven de grond.

Her en der hingen bordjes aan de muren met protserige gouden krullijstjes eromheen. Op elk van die bordjes stond met zwierige letters een spreuk geschreven. De spreuken waren zonder uitzondering streng van toon: 'Gij zult niet met de deur smijten', 'Gij zult geen minuut te laat komen', 'Gij zult geen tumult maken tijdens het wachten'.

Onmiddellijk stopte Vladimir het gebungel van zijn benen. Stel je voor dat hij te veel tumult veroorzaakte. Wat zou dokter Knijpgraag dan met hem doen? De houten bank kraakte toen hij zijn gewicht verschoof. Hij kneep zijn billen samen en bleef stokstijf zitten.

Nerveus dwaalden zijn ogen over de rest van de

bordjes. Zelfs boven de deur hing er eentje. ‘Gij zult geen geschenken van waarde meebrengen’. Onder die laatste waarschuwing stond in kleinere lettertjes: ‘Bescheiden presentjes zijn uiteraard welkom, edoch deze mogen niet de schijn wekken dat de dokter u enig medelijden is verschuldigd’.

Dit laatste stelde Vladimir voor een raadsel. Had hij een cadeau voor dokter Knijpgraag moeten meebrengen, dat hij eigenlijk niet had moeten meebrengen? Waarom had zijn moeder daar niet voor gezorgd? Zij zou toch moeten weten wat gepast was?

Hij kreeg het er benauwd van. Al die vermaningen gaven hem bij voorbaat het gevoel dat hij iets verkeerd deed. Uit voorzorg hield hij zijn adem in, want je wist maar nooit. Straks bleek luidruchtig ademen ook verboden.

Omdat dokter Snijgraag, de broer van dokter Knijpgraag, nog steeds niet had achterhaald wat de oorzaak was van Vladimirs bloedallergie, moest Vladimir zijn ziel laten uitknijpen om te kijken of de aandoening tussen zijn oren zat.

Vanaf dokter Knijpgraags afsprakenkaartje was hem toegeschreeuwd dat hij geen minuut te laat mocht komen. Daarom was hij direct uit school naar de praktijk van dokter Knijpgraag gesneld. Dat hij was opgejaagd door een roedel weerwolven, had zeer zeker geholpen.

Gelukkig hadden ze de jacht opgegeven zodra hij bij het herenhuis aan het Knekelplein had aangebeld. Ongetwijfeld zou zijn bezoek aan dokter Knijpgraag olie

op het vuur gooien voor nieuwe pesterijen.

De luid tikkende koekoeksklok vertelde hem dat hij meer dan een half uur te vroeg was.

Uit de behandelkamer op de benedenverdieping klonken vreemde plop-zuiggeluiden.

Om eerlijk te zijn had hij geen idee hoe dat zielenknijpen in zijn werk ging. Dat geplop joeg hem de stuipen op het lijf. Maar hij had geen keus. Zijn kwaal was nog altijd een raadsel. Een vampier die niet tegen bloed kon, dat kon niet en dat mocht niet. Aldus zijn moeder.

Alles mooi en aardig dat hij dankzij die overgevoeligheid voor bloed haar en zijn zusjes uit de klauwen van een dampier had gered, toch bleef hij de schande van de familie, omdat hij boze darmen en pukkels op zijn neus kreeg zodra hij bloed dronk. Dokter Snijpgraag vreesde nog steeds dat hij door zijn aandoening weer mens zou kunnen worden.

Al met al was het een wonder dat hij nog welkom was om zijn ziel te laten knijpen bij dokter Knijpgraag, nadat hij niet was komen opdagen op de eerste afspraak. Deze keer mocht hij het niet verknallen. Zijn moeder – én dokter Knijpgraag – zouden het hem nooit vergeven wanneer hij er weer een potje van maakte.

Daarom bleef hij vastbesloten zitten waar hij zat, met samengeknepen billen, bijna zonder adem te halen. Hij ging dit niet verknallen!

Een paar tellen later schrok hij op van een harde tik. Het klonk alsof iemand een zachtgekookt eitje de hersens insloeg met een lepeltje. Hoorde dat ook bij

de behandeling? Zou dokter Knijpgraag een gat in zijn schedel tikken om te kunnen zien of zijn overgevoeligheid voor bloed tussen zijn oren zat?

Hij wist toch zeker dat hij het zich niet verbeeldde dat zijn lichaam in rep en roer raakte van het kleinste slokje bloed. Dat zat helemaal niet tussen zijn oren. Alleen al aan bloed denken was voldoende om zijn darmen in een wilde polka te laten losbarsten.

Alweer zo'n tik, nu gevolgd door een raar kraakgeluid. Hij realiseerde zich dat het rumoer niet uit de behandelkamer onder hem kwam. Het kwam bij het raam vandaan.

Vladimir stond op en gluurde tussen de tuttige vitrages door.

Naswikka zwaaide naar hem. Ze stond beneden op het Knekelplein. De vollemaan scheen fel, als een zaklamp waarvan de batterijen nooit opraakten. Naswikka's pimpelpaarse haren lichtten fel op in het maanlicht. Achter haar stond een handvol kraampjes. Het was marktdag. Monsters liepen af en aan met tassen vol boodschappen. Ook Naswikka had inkopen gedaan. Onder luid gekraak werkte ze een krakkelkrekelkoekje naar binnen.

Vladimir schoof zo stilletjes mogelijk het raam open. 'Wat doe jij hier?' vroeg hij op fluistertoon.

'Kijken of je nog leeft,' zei Naswikka. 'Hoe gaat het?'

'Ik ben nog niet aan de beurt.'

'O, nou ja, ik wacht wel tot je klaar bent.'

'Best, zolang je niet te veel kabaal maakt.'

Naswikka schoof een volgend krakkelkrekelkoekje in haar mond. ‘Hoevo?’ vroeg ze.

De lucht kraakte.

Vladimir kromp ineen. Kon één krakkelkrekelkoekje écht zoveel herrie veroorzaken? Straks zou dokter Knijpgraag het horen! Hij wierp Naswikka een boze blik toe.

Haar reactie vertelde hem dat niet zij dat kabaal had gemaakt. Ze hield op met kauwen. ‘Voorde ve vat?’ vroeg ze met volle mond.

Opnieuw dat gekraak en daar bleef het niet bij. De maan knipperde.

Zag hij het goed? Dat kon toch helemaal niet, een maan die knippert?

Kreten vanaf het Knekelplein vertelden hem dat hij het zich niet had verbeeld.

Naswikka draaide zich om en nam het tafereel op het plein met opengevallen mond in zich op. Ze proestte het uit. ‘Moet je die weerwolven zien!’

De maan zoemde alsof ze onder stroom stond. Het licht ging in een onregelmatig ritme aan, uit, aan, uit. De weerwolven deden hetzelfde. Ze flitsten van wolf naar mens en weer terug.

Naswikka wenkte Vladimir naar beneden. ‘Kom snel. Er is iets goed mis!’

Hij stak zijn hoofd naar buiten en keek een moment radeloos rond. Was er een regenpijp of zo waarlangs hij naar beneden kon roetsjen? Niet dat hij dat durfde, maar toch zou hij daar liever voor kiezen dan via de trap

naar beneden gaan. Om de voordeur te bereiken moest hij vlak langs de behandelkamer van dokter Knijpgraag lopen.

Uit het raam klimmen was in ieder geval geen optie en niet alleen omdat hij een schijtluis was. Nergens zag hij iets aan de buitenkant van het chique herenhuis dat hem naar beneden kon helpen.

Hij snelde de trap af, in de hoop dat het geschreeuw van buiten zijn gestommel zou verhullen. Ook vanuit de behandelkamer klonk een ijselijke kreet. 'Heb melij!' klonk het, gevolgd door luid geplop. Vladimir trok een sprintje door de gang in de richting van de voordeur. Zo zachtjes mogelijk liet hij die achter zich dichtvallen. Hijgend kwam hij naast Naswikka staan.

Net zoals de rest van de monsters op het Knekelplein keken ze op naar de maan, die nog steeds niet had besloten of ze nou ging schijnen of niet. Het maanlicht ging aan, uit, aan, uit.

2

MAANSTORING

Met een luid ‘bzzzzzpwopp’ hield de maan ermee op. Ontzette kreten schalden over het Knekelplein. Zonder het maanlicht was het stikdonker. Al snel werden her en der fakkels en kaarsen aangestoken.

Naswikka pakte Vladimirs hand, zodat ze elkaar niet konden kwijtraken. Hij wierp haar een glimlachje toe. Zoals altijd moest hij zich ervan weerhouden om de sproetjes op haar wangen te tellen. Haar ogen vertelden hem dat ze niet echt bezorgd was. Wanneer het spannend werd, wisselden haar irissen van kleur. Dan werd de linker lichtgroen en de rechter donkerbruin of andersom. En als het écht mis was, dan sloegen haar ogen aan de kook, maar daar was nu geen sprake van.

Ze droeg haar lange leren jas en haar stoere laarzen, die als emmertjes rond haar smalle kuiten stonden. Haar veelkleurige sjaal was enkele keren rond haar nek

geslagen, waardoor Vladimir slechts een glimp opving van de zilveren hanger die aan een leren koord op haar borst bungelde.

Samen liepen ze naar het midden van het plein. Daar stond een ratjetoe van monsters op een kluitje samengedromd. Vooral de weerwolven stonden er aangeslagen bij. Ze zagen eruit alsof ze achterstevoren door de heg waren gehaald. Hun kleren hingen veel te groot rond hun lijf nu ze uit hun bontkleed waren geschud doordat de vollemaan niet meer scheen.

Waren dit de weerwolven die Vladimir zonet nog het leven zuur hadden gemaakt? Hij herkende ze nauwelijks.

Smirnof was altijd degene die de anderen ertoe aanzette om Vladimir te grazen te nemen. In mensengedaante zag hij er helemaal niet zo akelig uit. Ja, hij was als mensenjongen ook nog steeds uit de kluiten gewassen en hij had dikke, borstelige wenkbrauwen, maar verder deed weinig denken aan het imposante weerwolvenjong van doorgaans.

Hoefgetrappel schalde over het Knekelplein. De maanstoring lokte ook meester Vrees vanuit zijn nachtmerriewerkplaats naar buiten en wanneer hij zich voortbewoog klonk het geluid van hoefgetrappel, alsof de dood je op de hielen zat. Desondanks merkten de meeste monsters hem pas op toen hij begon met spreken. Dat was geen wonder, want meester Vrees bestond grotendeels uit schaduw. Meestal zag je hem niet en hoorde je alleen aan dat hoefgetrappel dat hij in de buurt was. Nu de maan niet meer scheen verdween

hij tegen de achtergrond van de stikdonkere nacht. Hij ging op een kratje staan en verhief zijn stem, zodat iedereen hem goed kon horen.

Vladimir meende dat hij een man in een ribfluwelen kostuum zag staan met een zwarte draaikolk als hoofd, maar zodra hij met zijn ogen knipperde ging meester Vrees weer in de schaduwen op.

‘Geen paniek, beste monsters,’ zei meester Vrees. ‘Dit probleempje is zo verholpen.’

‘Zo verholpen? Zo verholpen!’ klonk het geïrriteerd. ‘Bent u soms vergeten wat er in 1837 gebeurde?’

‘Ja, de eerste maanstoring begon ook zo!’ beaamde iemand in de toegestroomde meute.

‘Mag ik jullie eraan herinneren dat we niet meer in 1837 leven? Wij zijn een modern monsterdorp. Nog even en de noodgenerator zet het opgeslagen maanlicht in energie om.’

Meester Vrees had dit nog maar net gezegd of zijn nachtmerriewerkplaats lichtte met een zacht gezoem op. Een zucht van opluchting golfde door de verzamelde monstermenigte.

‘Hoeveel van die generatoren zijn er eigenlijk?’ vroeg Coco Krekelpop bezorgd.

‘O, niet meer dan één, maar dat is meteen de belangrijkste. Zolang de werkplaats doordraait en de nachtmerries in de mensenwereld niet worden onderbroken, kan het leven in Knekelstein gewoon doorgaan.’

‘Makkelijk praten! Ondertussen bederven mijn koekjes,’ klaagde Coco.

‘Ja, jij hebt nergens last van!’ zei Smirnof.

Lavos knikte instemmend. ‘Wat hij zegt.’

Meester Vrees suste het gemor. ‘Maak jullie niet zo druk. De storing zal niet lang duren. We hebben toch wel vaker met zulk soort maanstorinkjes te maken? Die zijn altijd in een mum van tijd verholpen. Niets wijst erop dat we opnieuw met een grote maanstoring te maken hebben. Een beetje vertrouwen in de techniek kan geen kwaad, beste monsters.’

Een van de twee toekijkende yeti's stapte naar voren. ‘Wij willen best effe gaan kijken wat er aan de hand is tegen ons gebruikelijke klustarief.’

‘Ah, dames Yeti! Ik wist dat we op jullie kunnen rekenen.’ Meester Vrees zocht het juiste formulier op het klembord dat hij altijd met zich meesjouwde. Yeti en Yeti ondertekenden het kluscontract en gingen op weg.

Meester Vrees richtte zich tot de rest van de monsters. ‘Dit akkefietje is voor het eind van de nacht opgelost en dan doet de maanmachine het weer als vanouds, geloof me.’

Er klonk nog wat gemompel. Niet iedereen was overtuigd dat het goed ging komen.

‘De maanmachine?’ vroeg Naswikka aan Vladimir. ‘Nog nooit van gehoord. Wat is dat nou weer?’

‘Hoe denk je anders dat het altijd vollemaan kan zijn in Knekelstein?’

‘Om eerlijk te zijn heb ik daar nog niet bij stilgestaan. Ik dacht dat dat nu eenmaal bij een monsterdorp hoort.’

‘Dat klopt, maar de maan moet – ehm – gemanipuwat-

test worden.'

'Gemanipuleerd?' vroeg Naswikka.

'Ja, dat dus, de maan wordt gemanipuleerd. In de maanmachine zit een kopie van de vollemaan opgeslagen en die wordt elke nacht geprojecteerd. Daardoor is het altijd vollemaan in Knekelstein. Net zoals alle machines heeft de maanmachine wel eens storing. Ik heb nog nooit zo'n maanstoring meegemaakt, maar heb er wel les over gehad. Best spannend, toch?' Vladimir negeerde het ongemakkelijke gevoel in zijn buik. De hemel hing als een pikzwart dak boven Knekelstein. Her en der twinkelden wat sterren, maar dat stelde hem niet gerust.

Naswikka haalde haar schouders op. 'Mij kan het niet zoveel schelen. Ik ben best blij dat die maan uitstaat. Van mij mag dat voorlopig zo blijven. Ik zou niet weten waar het goed voor is, zo'n vollemaan die iedere nacht boven mijn hoofd staat te loeien. Ik krijg er een ontegenelijk nachthumeur van.'

'Waar dat goed voor is? In een monsterdorp moet het altijd vollemaan zijn. Hoe kunnen weerwolven anders voortdurend wolf zijn? Anders zouden ze maar één nacht per maancyclus wolf kunnen zijn en dan hebben we niet veel aan ze.'

'Zoals nu dus,' zei Naswikka. 'Lekker rustig, toch? Ik zie het probleem niet.'

'Koekkies bijna voor niets!' riep Coco Krekelkop. 'Kom ze halen voordat ze uit zichzelluf weglopen!'

Naswikka draaide zich als gehypnotiseerd naar het verkoperspraatje toe. Ze klapte verrukt in haar handen.

‘O, uitverkoop bij Coco’s koekkies! Deze maanstoring wordt steeds leuker. Krakkelkrekelkoekjes... bijna voor niets!’

Vladimirs moeder dook op uit het donker. Zoals altijd droeg ze een kanten sluier voor haar gezicht en ging ze van top tot teen gekleed in het zwart. Aan haar ene hand sleurde ze Vladimirs oudere zussen mee, de tweeling Bella en Rozella. Haar andere hand stak ze uit naar Vladimir. ‘Kom. We gaan direct naar huis in plaats van als een stelletje criminelen in het donker te gaan staan wachten tot de maan het weer doet.’

Vladimir hoefde niet te zeuren dat hij helemaal niet naar huis wilde. Dat deden zijn zussen al.

‘Maar maham...!’ dreinde Rozella.

‘Het is net zo spannend!’ klaagde Bella. ‘Meester Vrees zegt...’

‘Meester Vrees? Wat weet hij ervan? Tijdens de eerste maanstoring leed hij geen oortje pijn. Hij heeft geen idee wat de familie Von Rotenbeck destijds heeft doorstaan. We gaan nú naar huis!’

Rozella inhaleerde verschrikt, toen ze Orzabal zag staan. Tranen sprongen in haar ogen. Ze rukte zich los uit haar moeders hand en wankelde op het groepje weerwolven – nu mensenjongens – af. ‘Wat is er met jou gebeurd?’ vroeg ze met een klein stemmetje.

Orzabal probeerde zich breed te maken. Hij stak zijn handen zogenaamd nonchalant in de zakken van zijn tuinbroek, die slobberig om hem heen hing. Rossige haren stonden in plukken overeind op zijn hoofd, alsof

die ook moesten wennen aan Orzabals menselijke gedaante. Hij had nog meer sproeten dan Naswikka. Ze zaten zelfs op zijn oren. ‘O, haha, niets aan de hand, hoor. Als de maan het weer doet dan ben ik zo weer de oude.’ Hij wees naar zijn vrienden. ‘En zij ook.’

‘Joepie, ik kan niet wachten,’ fluisterde Vladimir.

Zijn moeder, die hem wel degelijk verstond, greep hem bij de hand. ‘Daar gaan we zeker niet op staan wachten. We gaan zo snel mogelijk naar huis, voordat de hel losbarst.’

Waar had zijn moeder het in godsnaam over? Waarom was ze zo bang voor een beetje donker? Ze was toch vampier? Vampiers waren wel wat gewend, toch?

Vladimir besloot om niet tegen te strubbelen. Om eerlijk te zijn was hij blij dat zijn moeder vergeten leek te zijn dat hij op dit moment eigenlijk bij dokter Knijpgraag in de wachtkamer zou moeten zitten. Gewillig liet hij zich meesleuren.

Waar was Naswikka gebleven? Als het voor hem niet veilig was in het donker, dan was het voor Naswikka zéker niet veilig.

‘Naswikka!’ riep hij. Zijn hart dreunde in zijn keel van bezorgdheid.

Zijn moeder had hem en zijn zussen inmiddels het plein over gesleurd. Ze hadden het gietijzeren hek bereikt dat om Kasteel Von Rotenbeck heen stond. Daarachter lag de rozentuin van zijn moeder en de trap met honderddertien treden, die naar de voordeur van het vervallen kasteel leidde.

Arabella von Rotenbeck joeg haar kinderen naar boven. Ze zocht naar de sleutel van het tuinhek aan de sleutelbos met grote, roestige sleutels die ze altijd bij zich droeg. Doorgaans deed ze het hek nooit op slot.

Terwijl zijn zusjes de trap op huppelden, zag Vladimir het gedrag van zijn moeder met een bezorgde blik aan. ‘Mama,’ fluisterde hij, ‘wacht alstublieft tot Naswikka er is.’

Opnieuw deed zijn moeder iets ongebruikelijks. Vladimir verwachtte een antwoord dat zijn vriendinnetje beter had moeten opletten en dat ze had moeten meekomen toen ze de kans kreeg. In plaats daarvan wachtte zijn moeder voordat ze de poort in het tuinhek afsloot. Ze staarde naar de duisternis voorbij de poort. Door haar sluier kon Vladimir haar ogen niet zien, maar haar gedrag vertelde hem hoe zijn moeder zich voelde.

Arabella von Rotenbeck was bang.

Naswikka’s opgewekte stem schalde vanuit de donkerte. ‘Ik kom al!’ En daar kwam ze inderdaad aangerend met een grote zak krakkelkrekelkoekjes in haar hand.

Die koekjes zouden nog eens haar dood worden, bezwoer Vladimir.

3

CHARIGE HELDEN

Vreemd genoeg werd het een gezellige nacht. Ze dronken warme bloedchoco (zonder bloed voor Vladimir) en aten krakkelkrekelkoekjes bij het haardvuur. Naswikka las de hand van zijn zusjes. Bella en Rozella gedroegen zich niet eens al te vervelend. Dat was meestal anders.

Maar hoezeer zijn moeder ook zijn best deed om gezellig te doen, Vladimir had drommels goed in de gaten dat ze zich zorgen maakte. Arabella von Rotenbeck was niet haar gewoonlijke, ijzige zelf. In het eerste uur nadat ze naar huis waren gegaan, was ze diverse keren naar het raam gelopen dat op het Knekelplein uitkeek. Dan had ze de zware fluwelen gordijnen opzij geschoven om naar buiten te gluren, alsof er daar iets verschrikkelijks op de loer lag.

Uiteindelijk maakte zijn moeder zich zorgen om niets. De maan floepte rond een uur of vier weer aan. Zomaar.

Net alsof iemand het lichtknopje had gevonden.

Arabella von Rotenbeck slaakte een zucht van opluchting. Nu had ze zelden ongelijk, maar in dit geval leek ze blij dat ze het bij het verkeerde eind had gehad. Ze leunde achterover in de leunstoel, een krakkemikkig exemplaar dat nog van Vladimirs betovergrootvader, de alom gevreesde grootvampier Baruch von Rotenbeck, was geweest. De fluwelen bekleding was verkleurd van pikzwart naar een raar soort grijs met een paarse zweem erin. De stof was op sommige plekken doorgesleten en ratten hadden de franjes grotendeels opgevreten. Toch bleef het zijn moeders favoriete stoel.

Buiten vanaf het marktplein klonk gejuich. Zo te horen barstte daar een spontaan feestje los.

Bella en Rozella schoten overeind en renden naar het raam. Ze veegden de gordijnen opzij, zetten hun ellebogen op de vensterbank en keken verlangend naar de drukte op het Knekelplein.

‘Mogen we naar buiten?’ vroeg Bella.

Vladimirs moeder trok haar kanten omslagdoek wat dichtert om haar schouders alsof ze een huivering probeerde te onderdrukken. Kennelijk was ze er nog niet helemaal gerust op. Desondanks knikte ze. ‘Zolang jullie voor zonsopgang weer thuis zijn,’ zei ze.

Bella en Rozella pakten hun manteltjes van de kapstok en stoven naar buiten.

Naswikka liep ze met een mond vol krakkelkelkoekjes achterna. ‘Ik va eve kijke ov Coco nov meev in de uivverkoop heev,’ zei ze.

‘Komt u niet mee?’ vroeg Vladimir, toen zijn moeder bij de poort van het kasteel bleef zweven. Haar voeten raakten nooit de grond. Lopen was niet chic. Lopen was voor mensen.

Hij probeerde uit te vinden wat er in haar omging, maar dat was moeilijk door die sluier. Kon hij haar maar in de ogen kijken.

Arabella von Rotenbeck schudde haar hoofd. ‘Ik kan het allemaal prima zien vanaf hier. Vergeet je mantel niet. Er hangt een ongewone kou in de lucht.’ Opnieuw huiverde zijn moeder. Ze liep naar de kapstok en pakte Vladimirs mantel.

Had hij nou maar niets gezegd.

In tegenstelling tot de kortere mantels van zijn zusjes was Vladimirs mantel van het model dat een vampier van gemiddelde lengte ongetwijfeld een statig voorkomen zou geven. Bij Vladimir was dit niet het geval, want hij was een stuk kleiner dan een vampier van gemiddelde lengte. Met de veel te lange lap stof om zijn schouders gedrapeerd, slofte hij de trap af achter Naswikka en zijn zussen aan.

Yeti en Yeti werden als helden onthaald. Vol bravoure vertelden de wit behaarde reuzinnen hoe ze de maanmachine hadden gemaakt. ‘Gewoon zo.’ Yeti demonstreerde haar inspanningen door het kraampje van Coco Krekelpop een rotschop te verkopen, waardoor de boel gedeeltelijk instortte. De zorgvuldig opgestapelde ogolaatjes en gesuikerde oorwormpjes rolden over de

grond. Gelukkig was het merendeel van de lekkernijen intussen verkocht dankzij Coco's paniekuitverkoop, anders zou de schade aan zijn koopwaar aanzienlijk zijn geweest.

'Hé, koekkies mollen is betalen!' riep de koekjesbakker.

'Inderdaad, zo dus!' bulderde de tweede yeti en ook zij gaf Coco's kraam een rotschop. 'Fluitje van een cent! Dat hebben we mooi effe gefikst!' Yeti verkocht Yeti een slobberige plakzoen, recht op haar lippen, die ergens verscholen zaten in dat gezicht vol wit pluishaar.

'Hé, hé, hé! Geen geflikflooi boven mijn koekkies!' riep Coco Krekelkop.

'Ach, maak je toch niet zo druk,' zei Yeti. 'Daar komt meester Vrees met ons loon. Twintig hele oortjes. Koekkies voor iedereen!'

De vrijgevigheid van de yeti's liet Coco Krekelkop stralen.

Maar de feestvreugde bleek van korte duur.

Een ijselijke kreet schalde over het Knekelplein.

Vladimir sloeg zijn armen om zichzelf heen, om de huivering te bedwingen die door hem heen schoot. Nog nooit had hij iemand zó horen gillen. Waar kwam dat kabaal vandaan?

Niemand wist het antwoord op die vraag. Iedereen was stilgefallen. Vragend keek men elkaar aan.

Opnieuw weerklonk zo'n kreet. Een gestalte kwam het Knekelplein op gewankeld. Hij was de uitputting nabij, maar nog steeds schreeuwde hij. Zijn vertwijfeling ging door merg en been.

Dokter Snijgraag viel op zijn knieën op de kinderkopjes van het Knekelplein. Hijgend klampte hij zich aan de echte kinderschedeltjes vast. Vlekken besmeurden zijn witte doktersjas. De stof was her en der gescheurd. Hij zag eruit alsof hij in het bos had liggen rollebollen. ‘Beatrijs, o, Beatrijs,’ fluisterde hij voor zich uit.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg meester Vrees. ‘Waarom loopt u zo te gillen?’

‘Ze hebben haar te pakken!’

‘Wie hebben wie te pakken?’

‘Beatrijs! Mijn lieve Beatrijs! We maakten een nachtwandeling door het Grimgruwelbos. Het was zo romantisch onder het licht van de vollemaan en toen...’

‘Toen wat?’

‘Toen hield de maan pardoes op met schijnen!’

‘Ja, dat weten wij ook wel. Yeti en Yeti hebben zonet de maanmachine gerepareerd. De maan schijnt weer. Dat ziet u toch ook? Nergens paniek voor nodig.’

Dokter Snijgraag werkte zich overeind. ‘Nergens paniek voor nodig?’ riep hij uit. ‘Nergens. Paniek. Voor. Nodig?’ Hij greep meester Vrees bij de panden van zijn ribfluwelen jasje en schudde hem door elkaar. ‘Ze hebben haar te pakken! Mijn Beatrijs!’

‘Wie hebben haar te pakken? Wees een beetje duidelijk, man.’

Dokter Snijgraag greep zijn gevilde kale kop beet, alsof hij zijn huid opnieuw van zijn schedel wilde rukken. ‘Nadat de maan uitdoofde kwam de nacht tot leven. De schaduwen grepen mijn Beatrijs. Ik heb gevochten

als een leeuw, maar ik kon ze niet de baas. Ze waren zo sterk. Ze waren met zoveel. Ontelbaar! Och, Beatrijs... Wie weet wat die onverlaten haar aandoen!’

‘Maar is dat madame Plastiek niet?’ vroeg Bella. Ze wees naar een gestalte aan de rand van het Knekelplein. De vollemaan wierp haar licht over de vrouw heen.

Verbijsterd liet dokter Snijgraag meester Vrees los. Hij draaide zich met een ruk om. ‘Beatrijs? Liefste!’ Wild enthousiast draafde hij over de kinderkopjes op haar af.

Vlak voordat dokter Snijgraag madame Plastiek in zijn armen kon sluiten, bleef hij staan. ‘Maar lieveling, waarom draag je dat masker?’

De gestalte die op madame Plastiek leek, gaf geen antwoord. Ze stond daar maar met haar handtas in de hand en een hoed met brede rand op haar hoofd die uitpuilde van de zijden bloemen en dode vogeltjes. Ze droeg inderdaad een masker. Nu was dat niet heel erg vreemd, want madame Plastiek maakte maskers, maar nu Vladimir erover nadacht, had hij haar nog nooit een van haar eigen creaties zien dragen.

Een wel heel apart masker verhulde haar gezicht. Het bestond uit één stuk leer. De grote, ronde gaten waar de ogen doorgaans zaten, waren afgedekt met donker glas. Hierdoor leken het net de glazen van een zonnebril. Het masker had een lange puntige snuit. Of, nee, het leek eerder op een soort snavel. Een kromme snavel van een rare vogel. Voor de rest ging madame Plastiek gekleed in een lange, zwarte mantel, maar dat was niet opmerkelijk aangezien ze altijd zwarte kleren droeg, net

zoals Vladimirs moeder.

Vladimir herkende het kostuum. Tijdens de les ‘mensen in monsterlijke uitdossingen’ was het aan bod gekomen. ‘Wat grappig, madame Plastiek is verkleed als een pestmeester.’

‘Een pestmeester? Wat is dat nou weer?’ vroeg Naswikka.

‘Dat was een beroep in de middeleeuwen. Pestmeesters gingen bij zieke mensen langs om te onderzoeken of ze de pest hadden. Ze droegen zulk soort snavelmaskers.’

Naswikka snoof misprijzend. ‘Lekker geruststellend. Lig je dood te gaan in je bed, komt er zoiets op bezoek.’

‘In de snavel van dat masker deden ze kruiden, om de lucht te zuiveren zodat de pestmeesters zelf niet besmet raakten.’

‘En hielp dat?’

‘Natuurlijk niet. De pest is een bacterie, die gaat heus niet dood van een beetje stank.’ Vladimir was niet de ijverigste leerling uit de klas. Veel vakken konden hem niet boeien, maar wanneer er een verhaaltje rond de leerstof zat gebroddeld, onthield hij dat meestal. ‘Gaaf kostuum. Zou madame Plastiek die ook in kleine maten maken? Zou tof zijn om op de Nacht der Doden te dragen.’

Madame Plastiek haakte haar handtas rond haar pols. Ze sprak slechts één woord. Het klonk gedempt door het masker. ‘Frivool.’

Dokter Snijgraag keek haar niet-begrijpend aan. Zijn geliefde Beatrijs Plastiek ademde zoveel pekwarte

narigheid uit, dat hij uit voorzorg een stap naar achteren schuifelde. ‘Frivool?’ vroeg hij. ‘Wat is er frivool, mijn lief?’

Ze opende haar handtasje en plukte een voor een alle vrouwendingetjes eruit. Haar lippenrood, haar rouge, een verstuifflesje met parfum, een kanten zakdoekje. Ze wierp dokter Snijgraag alles naar het hoofd. Toen haar handtas leeg was, smeed ze die ook naar hem toe. Daarna plukte ze alle bloemen en vogelschedeltjes van haar hoed. Het volledige boeket vloog dokter Snijgraag om de oren, terwijl zijn geliefde Beatrijs steeds dat ene woord herhaalde. ‘Frivool, frivool, frivool.’ Het woord klonk mechanisch, alsof het niet door een levend monster werd uitgesproken, maar door een machine.

Toen er geen bloesempje meer op haar hoed zat, zette ze die weer op. Ze staakte al haar bewegingen en stond te staan. Het was net alsof ze ergens op wachtte.

Dokter Snijgraag bukte zich om een handvol van de bloemen op te rapen. ‘Maar liefste, ik begrijp het niet. Zonet zei je nog hoeveel je van bloemen houdt. Hoezeer de geur je in verrukking brengt. Hoe hun kleuren je hart laten sprankelen.’

Madame Plastiek zweeg.

De maan daarentegen sputterde met een luidruchtig ‘kgggrrrbubbl-pop’. Na deze laatste rochel doofde het licht uit. Een rommelend geluid trok in de verte door het Grimgruwelbos. Het deed Vladimir denken aan het kabaal dat zijn darmen maakten, wanneer hij stiekem bloed had gedronken. Een geluid dat tussen honger en

pijn in lag.

De schaduwen achter madame Plastiek kwamen tot leven. Tientallen, bij elkaar misschien wel honderd zwarte schimmen doken aan de rand van het Knekelplein op. In een vloedgolf stortten ze zich op de verbijsterde dokter Snijgraag.

4

OVERAL PESTKOPPEN

Dokter Snijgraag gilde, maar een keel opzetten veranderde niets aan zijn lot. De duistere gestalten overspoelden hem als een kolonie roofzuchtige mieren. Ze hadden het op de bloemen van madame Plastiek gemunt en hij had de domme pech die nog steeds vast te houden.

Het lukte Vladimir nauwelijks om de ene schaduw van de andere te onderscheiden. Daarvoor leken ze te veel op elkaar, maar zodra hij dat zwart uiteen wist te pluizen tot afzonderlijke personen, realiseerde hij zich dat ze allemaal hetzelfde masker droegen als madame Plastiek. Ze gingen van top tot teen gekleed in een zwarte mantel, een zwarte hoed met brede rand en zwarte laarzen. Allemaal hadden ze zo'n snavelkop in plaats van een gezicht. Net zoals madame Plastiek spraken de indringers slechts één woord. De lucht werd gevuld door een gekwetterd 'frivool' dat schijnbaar in één adem door

al die pestmeesters werd geroepen.

De indringers maakten korte metten met dokter Snijgraag. Hij ging ten onder in de storm van zwarte razernij. Hij riep nog om zijn Beatrijs, maar nu zij alle frivoliteiten van haar kleding had verwijderd, viel zij niet meer te onderscheiden van de rest van de pestkoppen.

Meester Vrees bladerde door de papieren op zijn klembord. ‘Waarom bent u met zovelen?’ vroeg hij. ‘Hier staat één volwassene en twee kinderen. Waarom hebt u nagelaten om te melden dat u zoveel familieleden zou meebrengen? Dit is niet conform de arbeidsovereenkomst. Bovendien staat daarin niets over agressief gedrag. Dat tolereren wij niet hier in Knekelstein!’

Enkele monsters, waaronder Yeti en Yeti, kwamen in actie. Zij zagen in dat die pestkoppen niet in staat waren om een redelijk gesprek te voeren. Misschien kwam het doordat ze zelf meer wisten van dingen rotschoppen verkopen dan van praten. Het was meer dan duidelijk dat de pestmeesters er een soortgelijke methode op na hielden.

Yeti en Yeti splitsten zich op. De ene witte haarbal ploegde zich door de zwerm met aanvallers heen, in de richting van dokter Snijgraag. De andere beschermde meester Vrees tegen de invasie met haar grote, harige lichaam.

Vladimir stond als aan de grond genageld toe te kijken hoe de pestmeesters oprukten.

Naswikka greep hem bij zijn kraag. ‘Wegwezen,

voordat we onder de voet worden gelopen!’

Gelijk had ze. Waarom reageerde hij altijd zo traag?

‘Waar zijn Bella en Rozella?’ Hij keek gejaagd om zich heen of hij zijn zussen ergens zag. Toen hij zijn moeders stem opving boven het gedruis, draaide hij zich met een ruk om naar Kasteel Von Rotenbeck. Arabella von Rotenbeck schreeuwde zich schor. Ze riep haar kinderen toe dat ze naar huis moesten komen. Vladimirs zussen renden al naar haar toe. Niet veel later deed hij hetzelfde.

Hij rende zo snel zijn benen rennen konden. Met bonzend hart sjeesde hij door de openstaande poort in het tuinhak. Toen hij tussen zijn moeders rozen stond draaide hij zich pas om, om te zien wat er allemaal gebeurde.

Naswikka stond vlak achter hem. Gelukkig, ze had hem bijgehouden. Ook zij draaide zich om naar het gevecht op het Knekelplein. ‘Ze hebben geen interesse in ons.’

De pestmeesters namen er genoeg mee dat de meeste monsters zich zonder tegenstand terugtrokken. Alleen de opstandelingen, en dat waren er niet meer dan een handjevol, werden bestreden. Ook een paar leden van de weerwolvenclan gingen de strijd aan. Ze waren allemaal menselijk nu de maan opnieuw was uitgevallen. Het gevecht vond plaats rond de werkplaats van meester Vrees. De enige plek in Knekelstein met een maanlichtgenerator.

Een van de yeti’s vluchtte het Grimgruwelbos in. Ze kon nergens anders heen. De weg terug naar Knekelstein werd afgesneden door de indringers. De reuzin droeg

iemand in haar armen. Vladimir kon niet zien wie het was.

Zijn moeder zweefde de trap af en knuffelde zijn zussen. Met zichtbare moeite maakte ze zich van haar dochters los om het traliehek af te sluiten. In het voorbijgaan gaf ze Vladimir een aai over zijn bol.

Vlak voordat zijn moeder bij het hek kwam, stapte Naswikka naar buiten. Ze wierp Vladimirs moeder een schaapachtig glimlachje toe. 'Ik moet kijken hoe het met mijn oma gaat,' zei ze.

'Maar je oma is dood. Daar kan niet zoveel mee gebeuren,' sputterde Vladimir.

'Ga, kind, en doe haar de groeten,' zei zijn moeder.

'Dat zal ik doen. Tot morgen,' zei Naswikka opgewekt.

'Tot morgen,' echode Vladimir hol.

Als er een morgen was...

Verslagen bleef hij bij het hek staan. Hij staarde door de tralies naar buiten. Het hek omsloot het kasteel. Hoewel hij en zijn familie veilig waren, zaten ze wel mooi opgesloten.

Iets vertelde hem dat de situatie er niet beter op was geworden.

Het licht in de nachtmerriewerkplaats floepte uit, net zoals de maan eerder vannacht was uitgefloept. De strijd doofde niet lang daarna uit. De pestmeesters hadden gewonnen. Nergens in Knekelstein scheen nog een straaltje maanlicht.

5

DE VOLGENDE NACHT

Vladimir bestudeerde de binnenkant van de deksel van zijn doodskist. Zijn moeder en zussen waren zonet opgestaan. Hoewel hij zijn moeder had geantwoord dat hij zo zou komen, bleef hij liggen.

Hij had de tijd nodig om alles op een rijtje te zetten. Niet dat hij dacht dat voor zich uit staren ging helpen om te begrijpen wat er gisternacht precies was gebeurd. De gebeurtenissen schoten in losse flarden door zijn hoofd. Ze konden niet anders dan een droom zijn, toch?

Hoe vaak hij het filmpje ook afspeelde, hij werd er niet wijzer van.

Uiteindelijk stond hij op, omdat hij zijn moeder niet wilde teleurstellen. Ze had het al moeilijk genoeg.

Normaal gesproken zou zijn moeder er iets van zeggen, wanneer hij in zijn pyjama in de eetkamer verscheen. Vanavond keek ze er niet eens van op. Sterker nog, ze

liep zelf nog in haar nachtpon rond, zonder sluier of haar kroezende haren in model te hebben gebracht, iets waar ze normaal uren mee bezig kon zijn. Haar donkere huid glom in het kaarslicht, maar haar paarse ogen stonden flets.

Vladimirs zusjes zagen er het meest uitgerust uit van iedereen. Zij hadden zich al aangekleed, zoals gewoonlijk in identieke jurkjes. Vannacht hadden ze voor lavendelblauw gekozen. Strikken in dezelfde kleur sierden hun haren. Ze hielpen elkaar met het aanbrengen van hun make-up, want als vampier hadden ze geen spiegelbeeld. De smakgeluidjes die ze maakten na het op doen van hun lippenstift en hun gekwetter doorbraken de stilte. Zoals doorgaans maakten ze zich druk om dingen die Vladimir niet interesseerden.

Zijn moeder zette een glas met tomatensaus voor zijn neus neer. ‘Kom, haast je, lieverd,’ zei ze. ‘Het is al kwart over acht. Snel opdrinken, aankleden en je tanden poetsen.’

‘Bedoelt u dat we gewoon naar school gaan?’

‘Natuurlijk. Ik zou niet weten waarom jullie niet naar school zouden gaan.’

‘Gewoon alsof er niets aan de hand is?’ Ongeloof vulde Vladimirs stem. ‘Alsof er gisteren geen horde pestkoppen het dorp heeft overgenomen. Alsof ze dokter Snijgraag niet hebben aangevallen? Misschien is hij wel dood!’

Het beeld van de verkreukelde dokter Snijgraag stond nog scherp op Vladimirs netvlies. Zijn maag kromp

ineen. Hij verloor al zijn eetlust.

‘Ja, Vladimir, we doen gewoon alsof er niets aan de hand is!’ riep zijn moeder. ‘We gaan door met ons leven alsof de maan nog steeds schijnt en niemand een oortje pijn heeft. Hoor je me! Dat is de enige manier!’

Vladimirs ogen prikten. Zijn moeders woede raakte hem recht in zijn maag alsof ze hem een stomp had verkocht met haar boze woorden. Vooral bange woorden, realiseerde hij zich. Maar toch deden ze pijn. ‘Ik wil alleen maar begrijpen wat er aan de hand is,’ sputterde hij.

Zijn moeder stapte op hem af. Ze sloeg haar armen om hem heen en drukte hem stevig tegen zich aan. Zij trilde. Hij trilde. De geur van haar parfum zo dichtbij maakte hem rustiger.

Toen ze zich van hem losmaakte, stonden ook bij haar de tranen in de ogen. Ze liet zich op haar knieën zakken en strekte haar armen uit naar haar dochters die verbaasd toekeken.

Bella en Rozella leken ook eindelijk te begrijpen dat het goed mis was. Ze stonden op en renden naar hun moeder en Vladimir toe.

‘Luister goed naar me,’ fluisterde Vladimirs moeder. ‘Dit is wat we gaan doen. We doen alsof er niets aan de hand is. We gaan door met ons leven. We doen wat ze zeggen. We bieden geen tegenstand. Dit gaat voorbij.’

‘Hebt u dit eerder meegemaakt? In 1837 tijdens de eerste maanstaking?’ vroeg Vladimir.

Zijn moeder knikte met een zucht. ‘Ik vrees van wel. Deze maanstaking is natuurlijk anders. Van die

pestmeesters was toen geen sprake. Toen waren het de wiesewasjes en jullie weten hoe het zit met wiesewasjes. We zijn er nooit meer van afgekomen. Wie weet wat ons deze keer boven het hoofd hangt.'

'Ik vind het eng,' snotterde Rozella.

'Ik ook,' zei Bella.

Arabella von Rotenbeck omarmde alle drie haar kinderen tegelijk, terwijl ze nog steeds geknield op de grond zat. 'Dat is het ook,' fluisterde ze.

Vladimir wist niet of hij het waardeerde dat zijn moeder de waarheid sprak.